

❧ 3 ❧

Takže Chaol byl Arobynnovým zákazníkem.

Nebo od jejího někdejšího mistra něco tak nutně potřeboval, že se s ním odvážil setkat zde.

Co se *ksakru* stalo, když byla pryč?

Sledovala karty pleskající o stůl ulepený od piva, zatímco se jí do zad upíraly kapitánovy oči. Přála by si vidět jeho tvář, zahlédnout v šeru pod kápí aspoň její část. Přestože měl oděv potřísněný krví, nekrácel jako někdo, kdo utrpěl zranění.

Smyčka, která jí měsíce svírala srdce, se pomalu uvolnila.

Byl živý. Odkud se však vzala ta krev?

Musel usoudit, že pro něj nepředstavuje hrozbu, neboť pouze pokynul své společníci a společně se vydali k výčepu – ne, ke schodům za ním. Jeho krok byl pevný a nenucený, ovšem žena po jeho boku byla příliš napjatá na to, aby působila lhostejně. Naštěstí pro ně jejich odchodu nikdo nevěnoval sebe-menší pozornost a ani kapitán se už znovu nepodíval jejím směrem.

Zareagovala dost rychle, takže ji pravděpodobně neodhalil. To bylo dobře. I když ona by ho poznala, ať by se pohyboval, nebo stál jako socha, ať už by se halil pláštěm, nebo ne.

Chaol vyšel bez ohlédnutí po schodech nahoru, zato jeho spolekyně ji nespouštěla z očí. Kdo to u všech *ďasů* byl? V době, kdy opustila Zlomuval, v palácové strážii žádné ženy nesloužily a Aelin si byla dost jistá, že král z nějakého směšného důvodu zapověděl, aby se o takovou pozici vůbec ucházely.

To, že spařila Chaola, na jejích plánech nic neměnilo – prozatím.

Sevřela ruku v pěst a náhle si uvědomila, jak jí na pravé ruce schází prsten. Najednou jí ten prst připadal podivně obnažený.

Přistála před ní karta. „Můžeš se přidat za tři stříbrňáky,“ sdělil jí plešatý potetovaný muž vedle ní, když rozdával karty, a pokývl k pečlivě srovnané hromádce mincí ve středu stolu.

Setkal se s Arobynnem. Nikdy by Chaola nepovažovala za hlupáka, ale něco takového... Aelin se zvedla ze židle a snažila se potlačit hněv, který jí začínal vřít v žilách. „Jsem na mizině,“ řekla. „Užijte si hru.“

Dveře na vrcholu kamenných schodů se už zavřely a Chaol a jeho společnice se vytratili.

Potřebovala chvíli, aby z tváře smazala veškeré stopy emocí až na mírné pobavení.

Byla jistá možnost, že Arobynn setkání naplánoval tak, aby proběhlo současně s jejím příchodem. Nejspíš Terna poslal na Stínový trh, aby upoutal její pozornost a přivedl ji sem. Možná věděl, co má kapitán za lubem a na čí straně teď mladý šlechtic stojí. Co když ji sem přilákal, aby se jí dostal pod kůži a trochu jí otrásl?

Arobynn jí odpovědi rozhodně nedá zadarmo, ale byla to chytřejší volba než vyběhnout za Chaolem do noci, i když ji napjaté svaly ponoukaly, ať to udělá. Měsíce – uběhlo jich tolik od chvíle, kdy ho viděla naposledy, když opouštěla Adarlan, zlomená a prázdná.

To však bylo minulostí.

Aelin si to hrdě nakráčela k zástěně. Pak se před ní zastavila a založila ruce na hrudi, když spatřila Arobynna Hamela, Krále vrahů a svého bývalého pána. Usmíval se na ni.

Arobynn poklidně uvelebený ve stínech za dřevěnou zástěnou se skleničkou vína na stole vypadal úplně stejně, jako když ho viděla naposledy. Jeho tvář měla elegantní rysy vznešeného muže,

hedvábné kaštanové vlasy mu spadaly k ramenům a prvotřídně ušitou tmavomodrou halenu měl navrchu rozvázanou s hranou ledabylostí, takže odhalovala jeho svalnatou hrud'. Neměl na ní náhrdelník ani řetěz. Mohutnými zády spočíval na opěradle lavice a jeho opálené prsty poseté jizvami ťukaly do rytmu hudby v nálevně.

„Zdravím tě, má milá,“ pronesl sladce a stříbřité oči mu zářily dokonce i v okolním šeru.

Neměl u sebe žádnou zbraň kromě nádherného rapíru u boku s bohatě zdobeným, proplétaným košem připomínajícím větrný vír zachycený ve zlatě. Jediný okázalý projev bohatství, kterým se Arobynn mohl rovnat králům a císařovněm.

Aelin vklouzla na lavici proti němu. Příliš dobře si uvědomovala, že dřevo je dosud zahřáté Chaolovým tělem. Její dýky se jí s každým pohybem přitiskly na kůži. Zlatobřít ji tížil u boku. Obrovský rubín zasazený v jeho jílci skrývala pod pláštěm – v tak sevřeném prostoru by jí legendární meč byl zcela k ničemu. To byl nepochybně důvod, proč si Arobynn k setkání vybral prostor za zástěnou.

„Skoro ses nezměnil,“ poznamenala, když se opřela o tvrdou lavici a stáhla si kápi. „Zlomoval ti vyložení prospívá.“

Byla to pravda. Arobynn navzdory blížící se čtyřicítce zůstával pohledným mužem, stejně klidným a vyrovnaným, jako byl v Tvrzi vrahů v tom sledu temných dnů po Samově smrti.

Za to, co se tehdy událo, jí krutě zaplatí.

Arobynn si ji prohlédl od hlavy po špičky bot – záměrně pomalým zkoumavým pohledem. „Myslím, že upřednostňuji tvou přírodní barvu vlasů.“

„Jistota je jistota,“ odvětila, přehodila jednu nohu přes druhou a prohlédla si ho stejně bedlivě jako on ji. Nezachytila jediný náznak toho, že by u sebe měl Orynthský amulet, královské dědictví, které jí ukradl, když ji našel polomrtvou na březích Florine. Nechal ji, aby si myslela, že se amulet, do něhož byl tajně vsazen třetí a poslední klíč Sudby, ztratil v řece. Po tisíc let její předkové ten amulet nosili, aniž by si uvědomovali jeho moc,

a on z jejich království – jejího království – vytvořil mocnou zemi: Prosperující a bezpečnou, ideál, jež napodobovaly dvory panovníků ve všech zemích. Přesto si nevybavovala, že by kdy Arobynn nosil kolem krku řetěz. Nejspíš amulet schovával někde v Tvrzi. „Nerada bych skončila zpátky v Endovieru.“

Stříbřité oči Krále vrahů zajiskřily a Aelin stálo značné úsilí, aby nevztáhla ruku pro dýku a vši silou ji po něm nevrhla.

Arobynn byl ovšem příliš důležitý na to, aby ho zabila na místě. Měla dost a dost času na to, aby si všechno promyslela – co chce udělat a jak to chce udělat. Byla by škoda skoncovat to tady a teď. Zvlášť když měl co dočinění s Chaolem.

Co když *to* byl důvod, proč ji sem přilákal? Aby ho zastihla s Chaolem... a zaváhala.

„Pravda,“ pronesl Arobynn. „Také bych si nepřál, aby tě tam znovu odvedli. Ačkoli musím uznat, že jsi za ty dva roky získala ještě větší kouzlo. Dospěla jsi v krásnou ženu.“ Naklonil hlavu na stranu a ona pochopila, co přijde, ještě než to vyslovil: „Nebo bych měl říct *královnou*?“

Uplynulo deset let od toho, co otevřeně hovořili o jejím původu nebo o titulu, od něhož jí Arobynn pomohl se oprostit, přičemž ji naučil ho nenávidět a mít z něj strach. Někdy se o něm zmiňoval v kradmých narážkách. Obvykle šlo o výhrůžku, pomocí níž chtěl Aelin k sobě připoutat. Nikdy však nevyřkl její pravé jméno – ani když ji našel na tom zledovatělém říčním břehu a odnesl ji do svého domu plného zabijáků.

„Proč myslíš, že by mě měly tvé hrátky se slovy zajímat?“ prohodila nevzrušeně.

Arobynn pokrčil širokými rameny. „Člověk sice nemůže příliš věřit povídačkám, ale před měsícem dorazila z Wendlynu zpráva. Jistá dávno ztracená královna prý předvedla útočící adarlan-ské legii nezapomenutelnou podívanou. Pokud se nemýlím, titul, kterým ji naši vážení přátelé v říši nazývají, zní ‚Oheň dštící královská mrcha‘.“

Pokud měla být upřímná, připadalo jí to skoro směšné – dokonce lichotivé. Věděla, že se rozkřikne, jak naložila s generálem

Narrokem a třemi dalšími princí valgů, kteří se jako choroba zmocnili lidských těl. Jen si nepředstavovala, že se to tak rychle rozkřikne. „Lidé dnes uvěří čemukoli.“

„Pravda,“ řekl Arobynn. Na opačném konci Krypt zaburácel rozvášněný dav na bojovníky máchající proti sobě pěstmi. Král vrahů se s lehkým pousmáním ohlédl jejich směrem.

Uběhly téměř dva roky ode dne, kdy stála v podobném davu a přihlížela, jak Sam zápolí s bojovníky, kteří byli hluboce pod jeho úroveň, a dělá všechno pro to, aby nashromáždil dost peněz a mohl je dostat ze Zlomuvalu, pryč od Arobynna. O pár dní později skončila ve vězeňském voze mířícím do Endovieru, ale Sam...

Nikdy nezjistila, kde Sama pochovali poté, co ho Rourke Farran – pobočník Ioana Jaynea, pána zlomuvalského podsvětí – mučil a zabil. Jaynea zabila osobně dýkou vrženou do jeho odulé tváře. A pokud šlo o Farrana... Posléze se dozvěděla, že Farrana zavraždil Arobynnův osobní strážce Wesley, aby mu splatil to, čeho se na Samovi dopustili. Ale nebyla to její starost, i když Arobynn zabil Wesleyho, aby napravil pošramocený vztah mezi cechem vrahů a novým pánem podsvětí. To byl další dluh, který bylo třeba splatit.

Uměla čekat, uměla být trpělivá. Teď prostě jen nadhodila: „Takže ty teď domlouváš obchody tady? Co se stalo s Tvrzí?“

„Někteří zákazníci,“ odvětil nenuceně Arobynn, „upřednostňují schůzky na veřejnosti. Tvrz jistě lidi znervózňuje.“

„Tvůj zákazník musí být v naší hře nováčkem, když nepožadoval soukromou místnost.“

„Nevěřil mi ani v tomto ohledu. Byl přesvědčený, že v hlavní síni bude ve větším bezpečí.“

„V tom případě o Kryptách zhola nic neví.“ Podle toho, co věděla, tu Chaol nikdy předtím nebyl. Obvykle se před ním vyhýbala zmínkám o době, kterou v této odporné špeluňce strávila. Stejně jako se před ním dokázala vyhnout spoustě dalších témat.

„Proč se mě na něj nezeptáš přímo?“

Aelin zachovávala nezúčastněný, lhostejný výraz. „Tvoji zákazníci mě nijak zvlášť nezajímají. Pověz mi o něm, nebo si to nech pro sebe.“

Arobynn opět pokrčil rameny. Bylo to elegantní, nedbalé gesto. Takže si chtěl hrát. Měl informaci, kterou proti ní mohl využít a mohl ji před ní zatajovat, dokud z ní nebude mít užitek. Bylo jedno, zda šlo o cennou informaci či nikoli. Miloval tajnůstkaření a moc, kterou mu skýtalo.

Povzdechl si. „Je toho tolik, na co se tě chci zeptat – co bych se rád dozvěděl.“

„Překvapuje mě, že jsi ochotný připustit, že nejsi vševědoucí.“

Opřel se týlem o zadní část zástěny a rudé vlasy se mu zaleskly jako čerstvá krev. Předpokládala, že do Krypt vložil dostatečný obnos, aby se nemusel obtěžovat skrývat tu svou tvář. Nikdo – dokonce ani král Adarlanu – by nebyl takový hlupák, aby po něm šel.

„Od toho, co jsi odjela, je všechno jedna velká bída,“ řekl Arobynn tiše.

Od toho, co odjela. Jako by se do Endovieru vydala dobrovolně; jako by za to nebyl odpovědný; jako by si odskočila za odpočinkem a zábavou. Aelin však Krále vrahů znala příliš dobře. Stále si ji ořukával, přestože ji sem vlákal. Skvělé.

Přelétl pohledem po výrazné jizvě, jež se jí táhla přes dlaň jako doklad přísahy, kterou složila Nehemii, že osvobodí Eyllwe, a s nesouhlasným mlasknutím dodal: „Srdce mi krvácí, když na tvé kůži vidím tolik nových jizev.“

„Mně se celkem líbí.“ To byla pravda.

Arobynn si poposedl na lavici – stejně jako za všemi jeho pohyby se i za tímto skrýval jistý záměr – a světlo dopadlo na hlubokou jizvu, která se mu táhla od ucha ke klíční kosti.

„Já mám pro tuto také slabost,“ pravil s úsměvem temným jako půlnoc. To vysvětlovalo, proč ponechal límec rozhalený.

Arobynn mávl s nedbalou grácií rukou. „Dárek od Wesleyho.“

Ledabylá připomínka, čeho byl schopen a co dokázal přestát. Wesley byl jedním z nejlepších bojovníků, které kdy potkala.

Pokud nepřežil souboj s Arobynnem on, pak byla jen hrst těch, kterým by se to podařilo.

„Nejdřív Sam,“ řekla, „pak já a po mně Wesley. Stal se z tebe tyran. Zůstala kromě tvého drahého Terna v Tvrzi vrahů živá duše, nebo jsi odstranil každého, kdo se tě nějak dotknul?“ Ohlédla se po Ternovi, který se zdržoval u výčepu, a potom po dvojici vrahů usazených u stolů na protější straně místnosti, kteří se snažili předstírat, že nesledují každý její pohyb. „Přínejmenším Harding a Mullin jsou také ještě naživu. Ale ti uměli tak dobře lézt do zadku, že si moc nedovedu představit, že by ses přiměl je pozabíjet.“

Arobynn se tiše zasmál. „A já si myslel, jak si moji muži nevedou dobře, pokud jde o splynutí s davem.“ Upil vína a pokračoval: „Co kdyby ses vrátila domů a naučila je pár triků?“

Domů. Další zkouška, další hra. „Víš, že tvým pucflekům vždycky ráda ušetřím lekci, ale po dobu, co se zdržím, mám nocleh přichystaný jinde.“

„O jak dlouhé návštěvě je řeč?“

„O tak dlouhé, jak bude nutné.“ K tomu, aby ho zničila a získala, co potřebuje.

„Nu, to rád slyším,“ odpověděl Král vrahů a dal si další doušek vína. Nepochybně z lahve přinesené jen pro něj. Arobynn by se za celou planoucí říši temného boha nenapil té vodou zředěné krysí krve, kterou rozlévali u výčepu. „Vzhledem k tomu, co se stalo, se budeš muset zdržet přínejmenším pár týdnů.“

Místo krve cítila v žilách proud ledu. Věnovala Arobynnovi znuděný úsměv, zatímco se v duchu začala modlit k Male a Deanně, božským sestrám, které ji tolik let ochraňovaly.

„Jistě *víš*, co se stalo,“ dodal Arobynn a zavířil vínem ve sklence.

Parchant – ten parchant ji nutil přiznat, že o tom nemá po-
něti. „Vysvětluje to, proč mají královští strážci ty úchvatné nové uniformy?“ *Ať s tím nemá nic společného Chaol nebo Dorian, ne Chaol nebo Dorian, ne Chaol nebo...*

„Ach, to ne. Ti muži jsou pouze novým zpestřením našeho

města. Mé žáky nesmírně baví je trápit.“ Dopil víno. „Vsadím však hezkou sumičku na to, že králova nová stráž byla u toho, když se to semlelo.“

Ovládla ruce, aby se jí nezačaly třást navzdory panice, která ji okrádala o poslední zbytky zdravého rozumu.

„Nikdo spolehlivě neví, co se ten den ve skleněném hradě odehrálo,“ spustil Arobynn.

Po tom všem, co přestála, po tom, čím se ve Wendlynu stala, se vrátila, aby zjistila... Přála si, aby tu s ní byl Jeřáb. Přála si cítit vůni borovic a sněhu, jež ho provázela, a vědět, že ať jí Arobynn přinese jakoukoli zprávu, ať jí to zlomí, jak chce, vílí válečník bude po jejím boku, aby jí pomohl poskládat její roztržštěné srdce znovu dohromady.

Jenomže Jeřáb byl daleko za oceánem a ona se modlila, aby se nikdy ani na sto mil nepřiblížil ke Králi vrahů.

„Proč nejdeš rovnou k věci?“ vybědla ho. „Chtěla bych se dnes pár hodin vyspat.“ V tom nelhala. S každým nádechem jí vyčerpáním těžkly všechny kosti v těle.

„Měl jsem za to,“ řekl Arobynn, „že bys to vzhledem ke svým schopnostem a k tomu, jak jste si vy dva byli blízcí, mohla nějak vycítit. Nebo se o tom alespoň doslechnout, když uvážím, z čeho je obviněn.“

Ten zmetek si užíval každou vteřinu. Jestli byl Dorian mrtvý nebo raněný...

„Tvůj bratranec Aedion byl uvězněn jako zrádce – za to, že se spíkl se zlomuvalskými povstalci s cílem zbavit se krále a dosadit tě na trůn.“

Svět se zastavil.

Zastavil a znovu se roztočil, jen aby se zastavil znovu.

„Ovšem,“ pokračoval Arobynn, „zdá se, že jsi o tom jeho malém spiknutí neměla tušení, a já se tudíž musím ptát, jestli král pouze hledal záminku, kterou by jistou oheň dštící královskou mrchu přilákal zpět k těmto břehům. Aedionova poprava se bude konat za tři dny a bude hlavním bodem oslav princových narozenin. Ukázková *past*, nemyslíš? Kdybych do toho měl

co mluvit, jednal bych diskrétněji, ale nemůžeš králi vyčítat, že chce vyslat jasný signál.“

Aedion. Zkrotila vír myšlenek, který jí zastřel mysl, zahnal je stranou a soustředila se na vraha před sebou. Pověděl jí o Aedionovi z nějakého zpropadeně dobrého důvodu.

„Proč mě vlastně varuješ?“ zajímala se. Král zajal Aediona a její bratranec měl skončit na popravišti – a přitom měl posloužit jako léčka. Veškeré její plány byly v troskách.

Ne – stále je mohla dotáhnout do konce. Stále mohla vykonat, co bylo třeba. Jenže Aedion... Aedion měl přednost. I kdyby jí měl později nenávidět, dokonce jí plivnout do obličeje a nazvat ji zrádkyní, děvkou a prolhanou vražedkyní. I kdyby jí měl zalívat, co spáchala a čím se stala, zachrání ho.

„Ber tu informaci jako laskavost,“ dodal Arobynn a vstal z lavice. „Jako projev důvěry.“

Vsadila by se, že je za tím něco víc, a možná se to týká jejího kapitána, jehož teplo stále cítila pod sebou na dřevěné lavici.

Také se zvedla a vyklouzla zpoza zástěny do síně. Uvědomovala si, že je pozoruje více špehů než jen Arobynnovi nohsledi. Viděli, jak přišla, usadila se u pultu a potom zamířila ke stolu Krále vrahů. Ptala se, jestli o nich věděl i její starý mistr.

Arobynn se na ni jen usmál. Byl o hlavu vyšší než ona, a když k ní natáhl ruku, dovolila mu přejet jí klouby prstů po tváři. Ztvrdlá kůže na jeho prstech výmluvně dokládala, jak často se cvičí ve svém umění. „Nečekám, že mi budeš důvěřovat. Nečekám ani, že mě budeš milovat.“

Arobynn se jí svěřil, že k ní chová takovéto city, jen jedenkrát během těch pekelných dnů. Chystala se odejít se Samem a on ji navštívil v jejím bytě ve skladišti a naléhavě ji prosil, ať zůstane. Tvrdil, že ho její odchod rozhněval a že se ke všemu, co udělal, ke každému zvrácenému úkladu, uchýlil jen ve zlosti nad tím, že se odstěhovala z Tvrze. Nikdy nezjistila, co těmi dvěma slovy – *miluji tě* – chtěl vyjádřit, ale v následujících dnech měla důvod věřit, že šlo o další lež. Poté co ji Rourke Farran omámil a jeho

špinavé ruce osahaly každou píd' jejího těla. Potom co ji nechal hnít v tom sklepení.

Výraz v Arobynnových očích zjihl. „Chyběla jsi mi.“

Ustoupila před jeho dotekem. „Zvláštní, na podzim a v zimě, když jsem byla ve Zlomuvalu, ses se mnou jedenkrát nepokusil sejít.“

„Jak bych se mohl opovážit? Myslel jsem, že mě na místě zabiješ. Dnes večer se ke mně ale doneslo, že ses konečně vrátila, a já doufal, že se tvůj postoj změnil. Opušť mi, pokud mé metody, jak tě sem přivést byly... ne právě přímočaré.“

Další tah a protitah – přiznal, že postupoval určitým způsobem, ale pravý důvod, proč to udělal, neprozradil.

Aelin odvětila: „Mám na práci lepší věci než se zajímat, jestli žiješ, nebo ne.“

„Jistě. Ovšem zajisté by tě velmi zajímalo, zda zemře tvůj milovaný Aedion.“ Srdce jí dunělo v hrudi jako zvon a ona s obavou čekala na jeho další slova. Arobynn ji nezklamal. „Dávám ti k dispozici své zdroje. Aedion je v královském žaláři, kde ho dnem i nocí střeží. Pokud budeš potřebovat pomoc nebo podporu, víš, kde mě najdeš.“

„Co za to?“

Arobynn si ji znovu bedlivě prohlédl a při tom pohledu, na hony vzdálenému bratrskému či otcovskému, ji zamrazilo hluboko v břicho. „Laskavost – jedinou laskavost.“ V hlavě jí začalo zvonit na poplach. To už by bylo lepší uzavřít dohodu s některým z princů valgů. „V mém městě se potulují nestvůry,“ řekl. „Nestvůry, které se oblékají do lidské podoby. Chci vědět, co jsou zač.“

Proplétala se bludištěm nití, které se v okamžiku mohly beznadějně zaplést.

Opatrně se zeptala: „Jak to myslíš?“

„Králova nová stráž má několik z nich mezi svými veliteli. Shromažďují lidi podezřelé z náklonnosti k magii – nebo ty, kteří jí kdysi vládli – a popravují je den co den za svítání a při západu slunce. Zdá se, že ta stvoření tím jen *prospívají*. Překvapuje mě, že ti uniklo, jak číhají v docích.“

„Pro mě jsou zrůdy všichni.“ Chaol ale nevypadal, ani nepůsobil jako oni. Aspoň v tom byla malá útěcha.

Arobynn vyčkával.

A ona stejně tak.

Ustoupila jako první. „Tohle je tedy ta laskavost? Mám ti říct, co vím?“ Nemělo smysl popírat, že zná pravdu – stejně jako se ho vyptávat, jak zjistil, že ji odhalila.

„Zčásti.“

Ironicky se zasmála. „Dvě laskavosti za cenu jedné? Typické.“

„Dvě strany jedné mince.“

Ostře se na něj podívala a pak řekla: „Král díky znalostem a jakési neznámé dávné moci, které se během let zmocnil, dokázal potlačit magii. Umí přitom vyvolávat prastaré demony, kteří ovládají lidská těla a rozšiřují řady jeho vojáků. K tomu, aby démonům umožnil proniknout do hostitelova těla, používá prsteny nebo nákrčníky z černého kamene. Zaměřuje se na ty, kteří magii v minulosti ovládali, protože se démoni mohou jejich nadání snadněji zachytit.“ Pravda, pravda, pravda – ovšem ne celá. Zamlčela znamení Sudby i klíče Sudby. Arobynn se o nich nesměl dozvědět. „Když jsem byla na hradě, potkala jsem pár mužů, které takto využil. Mužů, kteří z té moci těžili a získali na síle. A když jsem byla ve Wendlynu, postavila jsem se jednomu z jeho generálů, kterého se zmocnil nepředstavitelně mocný démon.“

„Narrok,“ pronesl zamyšleně Arobynn. Pokud ho to vyděsilo nebo šokovalo, na jeho tváři to nebylo nijak znát.

Aelin přikývla. „Pohlucují život. Tito princové mohou člověku vysát duši přímo z těla a krmit se jí.“ Polkla a slova, jež jí klouzala na jazyku, byla prodchnutá strachem. „Nosí ti muži, které jsi viděl – ti velitelé – nákrčníky nebo prsteny?“ Chaolovy ruce byly bez ozdob.

„Jen prsteny,“ odpověděl Arobynn. „Je v tom rozdíl?“

„Myslím, že prince udrží jen nákrčník. Prsteny jsou pro nižší demony.“

„Jak se dají zabít?“

„Ohněm,“ odvětila. „Ty prince jsem zabila ohněm.“

„Ach tak. Hádám, že nešlo o běžný druh ohně.“

Přikývla.

„A pokud mají prsten?“

„Viděla jsem, jak byl jeden takový zabit, když mu prokláli srdce mečem.“ Chaol zabil Caina tak lehce. Byl to malá úleva, ale...

„U těch s nákrčníky může pomoci, když se jim setne hlava.“

„Lidé, kterým ta těla patřila – zemřou?“

Před očima se jí mihl Narrokův úpěnlivý, úlevný výraz. „Vypadá to tak.“

„Chci, abys jednoho chytila a dopravila ho do Tvrze vrahů.“

Nevěřicně na něj zírala. „V žádném případě. Proč?“

„Třeba bych se od něj dozvěděl něco užitečného.“

„Tak si ho chyt' sám,“ odsekla. „Řekni si o jinou laskavost.“

„Jsi jediná, kdo se těm stvořením postavil a přežil to.“ V jeho pohledu nezachytila náznak shovívavosti. „Při nejbližší příležitosti pro mě jednoho ulov – a já ti pomohu ve věci tvého bratrance.“

Čelit jednomu z valgů, byť nižšímu démonovi...

„Aedion má přednost,“ namítla. „Nejdřív zachráníme jeho a já pak nasadím krk a zkusím ti jednoho z těch démonů obstarat.“

Bohové jim pomáhejte, jestli Arobynn pochopí, že by mohl démona ovládat pomocí amuletu, který ukrýval.

„Zajisté,“ odtušil.

Uvědomovala si, že je to bláhové, ale nemohla si tu další otázku nechat pro sebe. „Co máš v úmyslu?“

„Toto je mé město,“ zavrnl. „A směr, kterým se ubírá, se mi nijak nezamlouvá. Škodí to mým investicím a mám po krk toho, jak ve dne v noci poslouchám skřeky hodujících vran.“

No, aspoň na něčem se shodli. „Vidím, že jsi obchodník až do morku kostí.“

Arobynn na ni dál upíral pohled milence. „Všechno má svou cenu.“ Něžnými hřejivými rty ji zlehka políbil na tvář. Potlačila znechucené zachvění, které proběhlo jejím tělem, a přiměla

se k němu naklonit, když přiblížil ústa k jejímu uchu a zašeptal: „Pověz, co mám udělat, abych všechno odčinil. Nařid' mi, abych se plazil po žhavém uhlí, abych spal na lůžku z hřebů, abych rozřezal vlastní maso. Řekni slovo a já to vykonám. Nech mě ale, abych o tebe pečoval jako kdysi, předtím... předtím, než mi šílenství otrávil srdce. Trestej mě, muč mě, znič mě, ale dovol mi, abych ti pomohl. Udělej pro mě tuto maličkost – a já ti položím k nohám celý svět.“

Vyschlo jí v ústech a odtáhla se dost daleko na to, aby se zadívala do jeho krásné aristokratické tváře a do očí lesknoucích se žalem a živočišnou dychtivostí, kterou téměř cítila na jazyku. Pokud Arobynn věděl o jejím vztahu s Chaolem a vyzval kapitána, aby sem přišel... Udělal to, aby získal informace, zkoušel ji nebo se nějakým zvráceným způsobem ujistil o své nadřazenosti? „Není nic...“

„Ne – počkej,“ přerušil ji a poodstoupil. „Zatím nic neříkej. Vyspi se na to. Ovšem co kdybys ještě předtím dnes v noci navštívila jihovýchodní část tunelů? Možná tam najdeš toho, koho hledáš.“ Zachovávala klidný – až znuděný – výraz, zatímco si jeho radu ukládala do paměti. Arobynn zamířil do zaplněné síně, kde pozorně vyčkávali tři vrazi, připravení zasáhnout. Tu se k ní však naposledy otočil. „Když ses za dva roky mohla tolik změnit, proč bych nemohl i já?“

S těmi slovy se pomalu vydal mezi stoly. Tern, Harding a Mullin se mu pověsili na paty – a Tern se jednou obrátil jejím směrem, aby jí oplatil vulgární gesto.

Aelin však sledovala pouze Krále vrahů, jehož elegantní kroky vyzářovaly moc a jehož vznešený šat ukrýval tělo bojovníka.

Lhář. Zkušný, prohnáný lhář.

V Kryptách bylo přítomno příliš mnoho očí na to, aby si promnula tvář, kde jí na kůži dosud zůstával přízračný letmý otisk Arobynnových rtů, nebo ucho, na němž stále cítila jeho horký dech.

Parchant. Stočila pohled zpět k zápasníkům na druhém konci síně, k prostitutkám těžce si vydělávajícím na chleba, k mu-

žům, kteří toto místo vlastnili a příliš dlouho těžili z krve, žalu a bolesti. Téměř jako by tam viděla Sama – skoro si ho dokázala představit, jak tam bojuje, mladý, silný a úchvatný.

Navlékla si rukavice. Než opustí Zlomuval a získá zpět svůj trůn, bude třeba splatit hromady dluhů. A začne okamžitě. Naštěstí byla ve vražedném rozpoložení.

Bylo jen otázkou času, než Arobynn vyloží své karty nebo než muži adarlanského krále najdou stopu, kterou pro ně pečlivě připravila v přístavišti. Někdo po ní půjde – už brzy, soudě podle výkřiků, jež zazněly zpoza kovových dveří na vrcholu schodů a které vystřídalo hluboké ticho. Aspoň tato část jejího plánu probíhala, jak měla. S Chaolem se vypořádá později.

Rukou v rukavici zvedla jeden z měďáků, které Arobynn ponechal na stole. Vyplásla jazyk na krutý, nelítostný profil krále vyražený na jedné straně – a pak na řvoucího wyverna zdobícího druhou stranu. Hlava, Arobynn ji opět zradil. Wyvern, byli to královi muži. Železné dveře nahoře znovu zaskřípaly a do síně vtrhl chladný noční vzduch.

S pousmáním cvrnkla palcem minci do vzduchu.

Měďák se stále točil, když se na vrcholu kamenných schodů objevili čtyři muži v černých uniformách ověšení hrůzu budícími zbraněmi. V okamžiku, kdy měďák zazvonil na stole s wyvernem lesknoucím se v matném světle, byla Aelin Galathynius připravená brodit se krví.